

BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Derde kamer)
28 maart 1994

Zaak T-515/93

B
tegen
Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Ambtenaren – Ontbreken van middelen – Niet-ontvankelijkheid”

Volledige Engelse tekst II - 379

Betref: Beroep strekkende tot nietigverklaring van de lijst van ambtenaren die in 1992 werden geacht het meest in aanmerking te komen voor bevordering naar de rang A 4, en tot schadevergoeding.

Beslissing: Verwerping.

Resumé van de beschikking

Tot staving van zijn beroep tegen het ontbreken van zijn naam op de lijst van de ambtenaren die werden geacht het meest in aanmerking te komen voor bevordering naar de rang A 4, betoogt verzoeker in het gedeelte „in rechte” van zijn

verzoekschrift, „dat de Commissie reeds heeft toegegeven, dat, gelet op artikel 45 Ambtenarenstatuut, zijn naam had moet worden geplaatst op de lijst van degenen die in 1992 op grond van hun verdiensten inzonderheid in aanmerking moesten worden genomen voor bevordering naar de rang A 4, in plaats van die van een andere ambtenaar wiens naam op de lijst voorkwam, maar die niet is bevorderd”.

De ontvankelijkheid

Uitspraak doende op de door de Commissie opgeworpen exceptie van kennelijke niet-ontvankelijkheid van het beroep, wijst het Gerecht erop, dat volgens artikel 19, eerste alinea, van 's Hofs Statuut-EEG en artikel 44, lid 1, sub c, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht het inleidend verzoekschrift het voorwerp van het geschil en een summierere uiteenzetting van de aangevoerde middelen moet bevatten. Ongeacht de gebruikte terminologie moet die uiteenzetting zo duidelijk en precies zijn, dat de verweerder zijn verweer kan voorbereiden en het Gerecht zijn rechterlijk toezicht kan uitoefenen. Zowel de rechtszekerheid als een goede rechtsbedeling eisen, dat de essentiële feitelijke en juridische gronden van het beroep naar hun inhoud voldoende duidelijk uit het verzoekschrift zelf blijken (r.o. 12).

Zo met name kan worden volstaan met het aanvoeren van feitelijke of rechtsgronden zonder kwalificatie van de middelen, geldt dit evenwel enkel mits die middelen voldoende duidelijk uit het verzoekschrift blijken. Bovendien voldoet de blote opsomming van de middelen niet aan bovengenoemde vereisten, maar dient het verzoekschrift te laten uitkomen, waarop de aangevoerde middelen zijn gebaseerd (r.o. 13).

Het Gerecht stelt evenwel vast, dat in het onderhavige geval het verzoekschrift niet aan deze minimumeisen voldoet, omdat het geen – zij het summierere – uiteenzetting van de aangevoerde middelen en rechtsgronden bevat die de verweerder in staat stelt, uit te maken op welke gronden de verzoeker zijn beroep baseert, of te begrijpen hoe diens conclusies kunnen worden gestaafd (r.o. 14 en 15).

Referentie: Hof 15 december 1961, Fives Lille Cail e.a./Hoge Autoriteit, 19/60, 21/60, 2/61 en 3/61, Jurispr. blz. 591, 622; Hof 13 december 1990, Commissie/Griekenland, C-347/88, Jurispr. blz. I-4747, r.o. 28; Hof 31 maart 1992, Commissie/Denemarken, C-52/90, Jurispr. blz. I-2187, r.o. 17 e.v.; Gerecht 28 april 1993, De Hoe/Commissie, T-85/92, Jurispr. blz. II-523, r.o. 20

Mitsdien verklaart het Gerecht het beroep niet-ontvankelijk en verwijst het verzoeker krachtens artikel 87, lid 3, tweede alinea, van het Reglement voor de procesvoering, betreffende nodeloos of vexatoir veroorzaakte kosten, in de kosten die de Commissie zijn opgekomen.

Dictum:

- 1) Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.**
- 2) Verzoeker wordt in alle kosten verwezen.**